

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Det tilgivelige Tyverie

Citation: Baggesen, Jens: "Det tilgivelige Tyverie", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 147*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid77626/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Det tilgivelige Cyberie.

Til Fru Cecilia v. K.

(3 et Exemplar af mine Digts.)

1806.

Dig, mellem mine danske Læserinder
 Den huldeste, mit Hjerte drømte sig,
 Den eneste, som med min Barndoms Minder,
 Nu, hver en anden vaagen Drøm forsvinder,
 I Himmels Ebduft omsvæver mig!
 Dig, som, Uskyldighedens Engel lig,
 Mig aabner atter Barnets Himmerig!
 Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder —
 for hvem i Complet selv min Harpe Klang —
 Dig, som sin sidste Krands min Andagt binder,
 Dig, som den nymte skal sin sidste Sang!
 Dig, til hvis Lyft mig Himmelen lod føde,
 hvad ingen bliver, hvis han er det ei —
 for hvem jeg valgte Livets Cornerei,
 Som Digter, og for hvem jeg gierne døde,
 for end med Sang bag Graven dig at møde —
 Mit fulde Digterhjerter andet Jeg!
 Dig skulde jeg ei sikenke mine Sange,
 De Sange, som blev eene til for dig —
 Til hvælke paa min Vandrings vilde Gange,
 Naar, uden synlig Marsag, underlig
 Jeg blev bedrøvet, glad, andægtig, bange,
 Du selv usynligen bestjælte mig?
 Jo; skulde jeg endogsaa hemmelig,

10*

Da jeg dem ikke selv i Trykken eier,
 Og ingensteds for Penge dem kan faae,
 Dem stiale (som jeg ellers aldrig pleier),
 Du, trods hver Lov og Ret, dem have maa!
 Ja, skulde jeg berøre dem min Moder —
 Min egen Søn — min eldste, beste Ven —
 Ja! skulde jeg dem stiale selv fra den,
 Det var maaffee den største Synd, igien
 At tage fra, hvad selv jeg gav ham hen —
 Jeg stial! — saa svor jeg høit, og stial dem fra din Broder.

Dom om min Kiærlighed af denne Daad!
 Smil, som Mandinden smilede til Manden,
 Da han for hendes Skyld, trods Engles Graad,
 Trods herrens Bud, og trods Fornuftens Raad,
 Ved det forbudne Træ af Æblet aad,
 Ham sikkert havde raft omsonst en anden!

Trods Lovens Bud og Rettens strænge Krav
 Jeg stial fra Brod'ren, hvad jeg Søst'ren gav —
 Som Typ jeg for en Donner nu naa møde;
 Men til min Lykke du maa møde med,
 for at oplyse hans Retfærdighed —
 Jeg frygter Donneren ei. Den Himmelynde,
 Som mig uskyldige fik til at synde,
 Vil og faae Donneren, trods al hans Strængthed, fik
 At dømme Synderen og Synden, som du vil!
 Hvis ei, som Evalds, han afveie vil min Brøde,
 Paa min forklaring, mod min Harpes Klang,
 Naar du kun smiler, vil dit Smil afvøde
 Ham min fristendelse for denne Gang:
 Isteden for mig strængt at lade bøde,
 Vil han dig sikkert give selv et Skøde
 Paa den af Digteren til Musen stiaalne Sang.